

POSTANOWIENIE

31 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.A.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej A. w M.
o uchylenie, stwierdzenie nieważności lub ustalenie nieistnienia uchwały,
na skutek skargi kasacyjnej J.A.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 18 sierpnia 2022 r., I ACa 1695/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J.A. na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej A. w M.**
240 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(E.M.)

Wyrokiem z 18 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z 8 czerwca 2021 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Powołał się oczywiście na zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując że Sąd drugiej instancji naruszył art. 25 ust. 1 u.w.l. przez uznanie, że skarżona przez powoda uchwała nie narusza zasad prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz indywidualnego interesu powoda, a także, że jest ona zgodna z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka zachodzi wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Ponadto wskazać należy, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej musi być powiązane z zarzutem kasacyjnym, który miałby szansę zostać uznany za zasadny przez Sąd Najwyższy, zaś skarżący takiego zarzutu nie przedstawił. Powołuje się na naruszenie art. 25 ust. 1 u.w.l., który przyznaje właścicielowi lokali uprawnienie do zaskarżenia uchwały do sądu ze względu na wskazane w tym przepisie wadliwości, powołuje się ogólnikowo na ich istnienie, nie precyzuje natomiast, na czym wadliwości te miałyby polegać w stanie faktycznym sprawy. Sąd Najwyższy nie może być zmuszony do odtwarzania rzeczywistej treści zarzutu z uzasadnienia podstaw kasacyjnych, tym bardziej, że jego treść również jest niewystarczająca w tej mierze i wymaga zestawienia z innymi materiałami znajdującymi się w aktach (powód wprost odsyła do treści apelacji). Taka technika formułowania skargi kasacyjnej nie jest dopuszczalna.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2, § 8 ust. 1 pkt 1 *per analogiam* oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[ał]